

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

12 май 2011 година*

По дело С-391/09

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Vilniaus miesto 1 apylinkės teismas (Литва) с акт от 8 септември 2009 г., постъпил в Съда на 2 октомври 2009 г., в рамките на производство по дело

Malgožata Runevič-Vardyn,

Łukasz Paweł Wardyn

срещу

Vilniaus miesto savivaldybės administracija,

Lietuvos Respublikos teisingumo ministerija,

Valstybinė lietuvių kalbos komisija,

* Език на производството: литовски.

Vilniaus miesto savivaldybės administracijos Teisės departamento Civilinės metrikacijos skyrius,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н J.N. Cunha Rodrigues, председател на състав, г-н Ал. Арабаджиев, г-н А. Rosas, г-н U. Lõhmus и г-н А. Ó Caoimh (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н N. Jääskinen,
секретар: г-жа R. Šereš, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 септември 2010 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за г-жа Runevič-Vardyn и г-н Wardyn, от адв. E. Juchnevičius и адв. Ł. Wardyn, advokatai,
- за литовското правителство, от г-н D. Kriaučiūnas и г-жа V. Balčiūnaitė, в качеството на представители,
- за чешкото правителство, от г-н M. Smolek, в качеството на представител,
- за естонското правителство, от г-н L. Uibo и г-жа M. Linntam, в качеството на представители,

- за латвийското правителство, от г-жа К. Drēviņa и г-жа Z. Rasnača, в качеството на представители,
- за полското правителство, от г-н М. Szpunar и г-н М. Jarosz, в качеството на представители,
- за португалското правителство, от г-н L. Fernandes и г-н Р. М. Pinto, в качеството на представители,
- за словашкото правителство, от г-жа В. Ricziová, в качеството на представител,
- за Европейската комисия, от г-жа D. Maidani и г-жа А. Steiblyté, както и от г-н J. Enegren, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 16 декември 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 18 ДФЕС и 21 ДФЕС, както и на член 2, параграф 2, буква б) от Директива 2000/43/ЕО на Съвета от 29 юни 2000 година относно прилагане на принципа на равно третиране на лица без разлика на расата или етническия произход (ОВ L 180, стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 20, том 1, стр. 19).

- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между литовската гражданска г-жа Malgožata Runevič-Vardyn и нейния съпруг, полския гражданин г-н Łukasz Paweł Wardyn, и Vilniaus miesto savivaldybės administracija („Община Вилнюс“), Lietuvos Respublikos teisingumo ministerija („Министерство на правосъдието на Република Литва“), Valstybinė lietuvių kalbos komisija („национална комисия за литовски език“) и Vilniaus miesto savivaldybės administracijos Teisės departamento Civilinės metrikacijos skyrius (службата по гражданско състояние към правния отдел на община Вилнюс, наричана по-нататък „службата по гражданско състояние на Вилнюс“), относно отказа на последната да промени личните и фамилията имена на молителите по главното производство, фигуриращи в актовете за гражданско състояние, издадени им същата.

Правна уредба

Правна уредба на Съюза

- 3 Съображения 12 и 16 от Директива 2000/43 гласят:

„(12) За да се осигури развитието на демократични и толерантни общества, които позволяват участието на всички лица независимо от тяхната раса или етнически произход, конкретната дейност в областта на дискриминацията, основана на расов признак или етнически произход, трябва да надхвърля достъп до дейности за наети лица и лица на свободна практика и да обхвалят такива области като образование, социална закрила,

включително социално осигуряване и здравеопазване, социални помощи и достъп до и предоставяне на стоки и услуги.

[...]

(16) Важно е да се защитят всички физически лица срещу дискриминация, основана на расов признак или етнически произход. [...]"

4 Съгласно член 1 от Директива 2000/43 „целта на настоящата директива е да създаде рамка за борба срещу дискриминацията въз основа на расов признак или етнически произход с оглед прилагането в държавите членки на принципа на равно третиране“.

5 Член 2, параграф 1 и параграф 2, буква б) от тази директива гласи:

„1. По смисъла на настоящата директива „принципът на равно третиране“ означава отсъствие на пряка или непряка дискриминация, основана на расов признак или етнически произход.

2. По смисъла на параграф 1:

[...]

б) проява на непряка дискриминация има, когато видимо неутрална разпорежба, критерий или практика биха поставили лицата от дадена раса или етнически произход в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица, освен ако тази разпорежба, критерий или практика са обективно оправдани от законната си цел и средствата за постигане на тази цел са подходящи и необходими“.

- 6 Член 3, параграф 1 от посочената директива определя нейното приложно поле по следния начин:

„В рамките на правомощията, поверени на Общността, настоящата директива се прилага към всички лица от публичния и частния сектор, включително публичните органи във връзка с:

- а) условията за достъп до заетост, работа на свободна практика или упражняване на занятие, включително критериите за подбор и условия за наемане на работа, в който и да е клон на дейност на всички нива на професионалната йерархия, включително повишение;
- б) достъп до всички видове и до всички нива на професионална ориентация, професионална квалификация, висше професионално обучение и професионална преквалификация, включително придобиване на практически опит;
- в) условия за наемане и условия на труд, включително условията за уволнение и заплащане;
- г) членство и участие в организация на работниците или работодателите или друга организация, чиито членове упражняват дадена професия, включително ползите, осигурени от такива организации;
- д) социална закрила, включително социално осигуряване и здравеопазване;

- е) социални придобивки;
- ж) образование;
- з) достъп до и доставка на стоки и услуги, които са на разположение на обществеността, включително жилищно настаняване“.

Национална правна уредба

Конституция

- 7 Член 14 от литовската Конституция гласи, че официален език е литовският.

Граждански кодекс

- 8 Член 2.20, параграф 1 от литовския Гражданския кодекс (наричан по-нататък „Гражданският кодекс“) гласи, че „всяко лице има право на име. Това право на име включва правото на фамилно име, на едно или няколко лични имена и на псевдоним“.

9 Член 3.31 от Гражданския кодекс гласи:

„Всеки от съпрузите има право да запази фамилното име, което е носил преди брака, да избере фамилното име на своя съпруг като общо фамилно име или да избере да носи двойно фамилно име, съставено чрез добавяне на фамилното име на своя съпруг към своето фамилно име“.

10 Член 3.281 от Гражданския кодекс предвижда, че актовете за гражданско състояние се вписват, възстановяват, изменят, допълват или поправят в съответствие с правилата относно уредбата на гражданското състояние, приети от министъра на правосъдието.

11 Член 3.282 от Гражданския кодекс гласи, че „отбелязванията, съдържащи се в актовете за гражданско състояние, трябва да се правят на литовски език. Личното, фамилното име и наименованията на населените места се изписват в съответствие с правилата на литовския език“.

Правила относно уредбата на гражданското състояние

12 Точка 11 от Декрет № IR-294 на литовския министър на правосъдието от 22 юли 2008 г. за утвърждаване на правилата относно уредбата на гражданското състояние (Žin., 2008, № 88-3541) гласи, че отбелязванията в актовете за гражданско състояние се правят на литовски език.

Правила относно документи за самоличност и паспорти

- 13 Закон № IX-577 от 6 ноември 2001 г. относно личните карти (Žin., 2001, № 97-3417), изменен (Žin., 2008, № 76-3007), и Закон № IX-590 от 8 ноември 2001 г. относно паспортите (Žin., 2001, № 99-3524), изменен (Žin., 2008, № 87-3466), гласят, че данните, фигуриращи в личната карта и паспорта, трябва да бъдат вписани с литовски букви.
- 14 В точки 1—3 от Декрет № I-1031 на Литовския върховен съвет от 31 януари 1991 г. относно вписването на личните и фамилните имена в паспортите на граждани на Република Литва (Žin., 1991, № 5-132) е предвидено:

„1. Вписването в паспорт на гражданин на Република Литва на личните и фамилните имена се извършва с литовски букви, в съответствие с отбелязванията на литовски, фигуриращи в паспорта или всеки друг документ за самоличност, притежаван от заинтересуваното лице, въз основа на който му е издаден паспорт.

2. Вписването в паспорт на гражданин на Република Литва на личните и фамилните имена на лица от нелитовски произход се извършва с литовски букви. По писмено искане на заинтересуваното лице и според установените ред и условия неговото лично и фамилно име се вписват:

- а) или фонетично и без да се прилагат граматическите правила (т.е. без никакво литовско ударение);

- б) или фонетично и като се прилага граматиката (т.е. като се прикрепват литовски ударения).

3. Личното и фамилното име на лице, което е притежавало гражданството на друга държава, могат да се впишат в съответствие с отбелязванията, фигуриращи в паспорта на гражданин, издаден от посочената друга държава, или във всеки друг заместващ го документ“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 15 Молителката по главното производство, г-жа Runevič-Vardyn, родена на 20 март 1977 г. във Вилнюс, е литовска гражданка. Според предоставените на Съда данни тя се числи към полското малцинство в Република Литва, но не притежава полско гражданство.
- 16 Тя заявява, че родителите ѝ са ѝ дали полското лично име „Małgorzata“ и фамилното име на баща ѝ „Runiewicz“.
- 17 Според акта за преюдициално запитване издаденото на молителката по главното производство на 14 юни 1977 г. удостоверение за раждане показва, че личното и фамилното име на последната са вписани във вида им на литовски език, а именно „Malgožata Runevič“. Същото лично и фамилно име фигурират в ново удостоверение за раждане, издадено на молителката на 9 септември 2003 г. от службата по гражданско състояние на Вилнюс, както и в литовския паспорт, който ѝ е издаден от компетентните органи на 7 август 2002 г.

- 18 Според становището на молителите по главното производство удостоверението за раждане от 14 юни 1977 г. е написано на кирилица, докато това от 9 септември 2003 г. използва латиница, като личното и фамилното име на молителката по главното производство фигурират в него във вида „Malgožata Runevič“.
- 19 Молителката по главното производство изтъква също така, че на 31 юли 2006 г. от службата по гражданско състояние във Варшава ѝ е издадено полско удостоверение за раждане. В това полско удостоверение нейното лично и фамилно име били споменати според полските правила за писане, а именно „Małgorzata Runiewicz“. Молителите по главното производство констатирали, че полските компетентни органи са издали и удостоверение за брак, в което техните лични и фамилни имена са вписани съобразно полските правила за писане.
- 20 След като известно време живее и работи в Полша, на 7 юли 2007 г. молителката по главното производство сключва брак с молителя по главното производство. В удостоверението за брак, издадено от службата по гражданско състояние във Вилнюс, „Łukasz Paweł Wardyn“ е вписано във вида „Łukasz Paweł Wardyn“ — латиницата е използвана без диакритично изменение — докато името на съпругата фигурира във вида „Malgožata Runevič-Vardyn“ — като това означава, че са използвани само литовски букви, сред които не фигурира буквата „W“, включително за добавянето на фамилното име на съпруга ѝ към нейното.
- 21 От предадената на Съда преписка е видно, че молителите по главното производство понастоящем пребивават със сина си в Белгия.
- 22 На 16 август 2007 г. молителката по главното производство подава в службата по гражданско състояние на Вилнюс молба нейното лично и фамилно име, фигуриращи в удостоверението ѝ за раждане, а именно „Malgožata Runevič“, да бъдат променени на „Małgorzata Runiewicz“, и нейното лично и фамилно име,

фигуриращи в удостоверението ѝ за брак, а именно „Malgožata Runevič-Vardyn“, да бъдат променени на „Małgorzata Runiewicz-Wardyn“.

- 23 В отговора си от 19 септември 2007 г. службата по гражданско състояние на Вилнюс уведомява молителката по главното производство, че по силата на приложимата национална правна уредба не е възможно да се изменят отбелязванията, фигуриращи в разглежданите актове за гражданско състояние.
- 24 Молителите по главното производство подават жалба пред запитващата юрисдикция.
- 25 В решението си запитващата юрисдикция споменава различните доводи, изтъкнати от молителите по главното производство в подкрепа на жалбата. По отношение на молителя тя констатира, че според него отказът на литовските власти да изпишат в удостоверението за брак неговите имена във вид, спазващ полските правила за писане, съставлява дискриминация срещу гражданин на Съюза, който е сключил брак в държава, различна от неговата държава на произход. Ако бракът беше сключен в Полша, неговите имена щяха да бъдат записани в удостоверението за брак с използване на същото изписване като това, фигуриращо в неговото удостоверение за раждане. Тъй като буквата „W“ не съществува официално в литовската азбука, молителят по главното производство се пита защо оригиналното изписване на неговото фамилно име е било запазено от литовските власти, а това на неговите лични имена е било изменено.
- 26 Запитващата юрисдикция констатира и че службата по гражданско състояние на Вилнюс и останалите заинтересувани страни са се противопоставили на искането на молителите по главното производство те да бъдат задължени да изменят отбелязванията, съдържащи се в актовете за гражданско състояние.

- 27 От акта за преюдициално запитване е видно, че на 21 октомври 1999 г. Конституционният съд е постановил решение относно съвместимостта с Конституцията на решението от 31 януари 1991 г. на Върховния съвет относно изписването на личните и фамилните имена в паспортите на литовските граждани. Тази юрисдикция обявява, че в паспорт личното и фамилното име на едно лице трябва да бъдат изписани според правилата за писане на официалния национален език, за да не се поставя под въпрос конституционният статут на този език.
- 28 Тъй като преценява, че не е възможно да даде ясен отговор на въпросите, повдигнати в спора, с който е сезиран, по-конкретно с оглед на членове 18 ДФЕС и 21 ДФЕС, както и на член 2, параграф 2, буква б) от Директива 2000/43, *Vilniaus miesto 1 apylinkės teismas* решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) В светлината на разпоредбите на Директива 2000/43 [...] трябва ли член 2, параграф 2, буква б) от посочената директива да се тълкува в смисъл, че забранява на държавите членки да упражняват непряка дискриминация срещу лицата на основание на етническата им принадлежност, когато национална правна уредба предвижда, че личните и фамилните имена могат да се изписват в актовете за гражданско състояние само като се използват буквите на националния език?
- 2) В светлината на разпоредбите на Директива 2000/43 [...] трябва ли член 2, параграф 2, буква б) от посочената директива да се тълкува в смисъл, че забранява на държавите членки да упражняват непряка дискриминация срещу лицата на основание етническата им принадлежност, когато национална правна уредба предвижда, че личните и фамилните имена на лицата с друг национален произход или гражданство се изписват в актовете за гражданско състояние с букви от латинската азбука, без да се използват диакритични знаци, лигатури или други промени в изписването на буквите от латинската азбука, които се използват на други езици?

- 3) В светлината на член [21], параграф 1 [ДФЕС], който предвижда, че всеки гражданин на Съюза има право свободно да се движи и да пребивава в рамките на територията на държавите членки, и в светлината на член [18], първа алинея [ДФЕС], който забранява всякаква дискриминация на основание гражданство, следва ли тези разпоредби да се тълкуват в смисъл, че забраняват на държавите членки да предвиждат в законодателството си, че личните и фамилените имена могат да се изписват в актовете за гражданско състояние само като се използват буквите на националния език?
- 4) В светлината на член [21], параграф 1 [ДФЕС], който предвижда, че всеки гражданин на Съюза има право свободно да се движи и да пребивава в рамките на територията на държавите членки, и в светлината на член [18], първа алинея [ДФЕС], който забранява всякаква дискриминация на основание гражданство, следва ли тези разпоредби да се тълкуват в смисъл, че забраняват на държавите членки да предвиждат в законодателството си, че личните и фамилените имена на лицата с друг национален произход или гражданство се изписват в актовете за гражданско състояние с букви от латинската азбука без диакритични знаци, лигатури или други промени в изписването на буквите от латинската азбука, които се използват на други езици?“.

По допустимостта на втория и четвъртия преюдициален въпрос

- ²⁹ Трябва да се констатира в самото начало, че литовското правителство предлага на Съда да отхвърли втория и четвъртия преюдициален въпрос като недопустими. Според това правителство запитващата юрисдикция е сезирана със спор относно две искания на молителката по главното производство, отнасящи се до нейни удостоверения за раждане и за брак, а не с иск на молителя по главното производство относно неговото удостоверение за брак. При тези обстоятелства въпросите, свързани с изписването на личните имена на молителя по главното производство не били свързани с конкретния проблем, който запитващата юрисдикция трябва да разреши. Съдът при това положение би трябвало да откаже да се произнесе по тези въпроси, тъй като така поисканото тълкуване на

правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или предмета на спора по главното производство.

- 30 В това отношение следва да се припомни, че в рамките на предвиденото от член 267 ДФЕС сътрудничество между Съда и националните юрисдикции само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от произнасяне по реда на преюдициалното производство, за да може да постанови решението си, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно, щом като поставените въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (вж. по-специално Решение от 15 декември 1995 г. по дело *Vosman*, C-415/93, *Recueil*, стр. I-4921, точка 59 и Решение от 12 октомври 2010 г. по дело *Rosenblatt*, C-45/09, *Сборник*, стр. I-9391, точка 32).
- 31 Освен това според постоянната практика на Съда член 267 ДФЕС въвежда безспорно производство, което представлява отклонение от хода на дело, висящо пред националната юрисдикция, като страните по главното производство се приканват единствено да представят становища в очертаната от запитващата юрисдикция правна рамка. В този контекст Съдът отбелязва, че словосъчетанието „страна по делото“ в член 23, параграф 1 от Статута на Съда се отнася единствено до тези, които имат такова качество по делото пред националната юрисдикция (вж. по-специално Решение от 1 март 1973 г. по дело *Bollmann*, 62/72, *Recueil*, стр. 269, точка 4, както и Определение от 12 септември 2007 г. по дело *Satakunnan Markkinapörssi и Satamedia*, C-73/07, *Сборник*, стр. I-7075, точка 11).
- 32 От предоставените от запитващата юрисдикция данни е видно, че разглежданият от нея иск е предявен от двамата молители по главното производство, а не само от молителката по главното производство, и че посочените молители са предложили на запитващата юрисдикция възможността да постави въпроси на Съда. Тези въпроси визират както отказа да се променят личното и фамилното име на молителката по главното производство, така и да се промени изписването на личните имена на молителя по главното производство, фигуриращи в документите за гражданско състояние, които са им издадени от литовските компетентни органи. Преюдициалните въпроси, поставени от тази юрисдикция при упражняването на изключителното правомощие, предоставено ѝ от член 267

ДФЕС, както и съображенията, изложени в акта за преюдициално запитване, се отнасят до положението на двамата молители по главното производство.

- 33 Безспорно, с оглед на възложената на Съда от член 267 ДФЕС задача същият е приел, че не може да се произнесе по въпрос, поставен от национална юрисдикция, ако е явно, че тълкуването или преценката на валидността на едно правило на правото на Съюза, поискано/поискана от националната юрисдикция, нямат никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство (вж. по-специално Решение от 26 октомври 1995 г. по дело Furlanis, C-143/94, Recueil, стр. I-3633, точка 12).
- 34 Като се имат предвид обаче данните, съдържащи се в акта за преюдициално запитване, и по-конкретно тези, фигуриращи в точка 26 от настоящото решение, и определянето от запитващия съд на предмета и обхвата на висящия пред него спор, не е явно, че поисканото от същия тълкуване на правилата на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността и предмета на посочения спор.
- 35 Следователно поставените втори и четвърти въпрос трябва да се приемат за допустими.

По преюдициалните въпроси

По първия и втория въпрос

- 36 С първите си два въпроса, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 2, параграф 2, буква б)

от Директива 2000/43 допуска компетентни органи на една държава членка да откажат, в изпълнение на национална правна уредба, която предвижда, че личното и фамилното име на едно лице могат да бъдат изписвани в актовете за гражданско състояние на тази държава само във вид, който спазва правилата за писане на официалния национален език, да изменят изписването на личното и фамилното име на едно лице, така че те да трябва да се изписват, като се използват само буквите на националния език, без диакритични знаци, лигатури или каквито и да е други промени в изписването на буквите от латинската азбука, които се използват на други езици.

37 Литовското, чешкото, естонското, полското и словашкото правителство, както и Европейската комисия поддържат, че националните правила относно съставянето на актовете за гражданско състояние не попадат в приложното поле на Директива 2000/43, така както то е описано в член 3, параграф 1 от нея. Молителката по главното производство не била представила никакво доказателство за факта, че е понесла каквото и да е конкретно неудобство поради расова или етническа принадлежност в област, попадаща в материалното приложно поле на Директива 2000/43.

38 За сметка на това молителите по главното производство поддържат, че приложното поле на Директива 2000/43 е много широко и обхваща голяма част от областите на социалния живот. Така например представянето на документ за самоличност и различни видове документи, удостоверения или дипломи е необходимо, за да могат да се упражняват определени права, предвидени в тази директива, както и да се използват стоки и услуги, и да се доставят публично стоките и услугите по член 3, параграф 1 от същата.

39 В самото начало следва да се припомни, че съгласно член 1 от Директива 2000/43 нейната цел е да създаде рамка за борба срещу дискриминацията въз основа на расов признак или етнически произход с оглед прилагането в държавите членки на принципа на равно третиране.

- 40 Според съображение 16 от тази директива е важно да се защитят всички физически лица срещу дискриминация, основана на расов признак или етнически произход.
- 41 Що се отнася до материалното приложно поле на Директива 2000/43, от нейното съображение 12 следва, че за да се осигури развитието на демократични и толерантни общества, които позволяват участието на всички лица независимо от тяхната раса или етнически произход, конкретната дейност в областта на дискриминацията, основана на расов признак или етнически произход, трябва да надхвърля достъп до дейности за наети лица и лица на свободна практика и да обхваща области като изброените в член 3, параграф 1 от тази директива.
- 42 Последната разпоредба предвижда, че в рамките на правомощията, поверени на Общността, която междувременно е станала Европейски съюз, посочената директива се прилага към всички лица от публичния и частния сектор, включително публичните органи във връзка с областите, изброени изчерпателно в тази разпоредба и възпроизведени в точка 6 от настоящото решение.
- 43 Следва да се отбележи при тези обстоятелства, че с оглед на предмета на Директива 2000/43 и на естеството на правата, които тя има за цел да защити, както и на факта, че тази директива е само израз в разглежданата област на принципа на равенство, който е един от основните принципи на правото на Съюза, признат в член 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз, приложното поле на посочената директива не може да се определи ограничително.
- 44 От това обаче не следва, че национална правна уредба относно изписването на личните и фамилените имена в актовете за гражданско състояние трябва да се счита за попадаща в приложното поле на Директива 2000/43.

- 45 Макар да е вярно, че член 3, параграф 1, буква з) от Директива 2000/43 споменава общо достъпа до стоки и услуги, както и доставката на стоки и услуги, които са на разположение на обществеността, не би могло да се приеме, както генералният адвокат изтъква в точка 58 от заключението си, че такава правна уредба попада в понятието за „услуга“ по смисъла на тази разпоредба.
- 46 По-нататък следва да се припомни, че в подготвителните работи по Директива 2000/43, която е приета от Съвета на Европейския съюз с единодушие, съгласно член 13 ЕО, се посочва, че Съветът не е пожелал да вземе предвид предложението на Европейския парламент за изменение, според което „упражняването от страна на какъвто и да е публичен орган или образувание на неговите функции, включително поддържането на реда, контрола на имиграцията и правната и наказателноправната система“ е било включено в списъка на дейностите, изброени в член 3, параграф 1 от тази директива и поради това влизало в нейното приложно поле.
- 47 Следователно, ако — както произтича от точка 43 от настоящото решение — приложното поле на Директива 2000/43, както е определено в член 3, параграф 1 от същата, не трябва да се тълкува ограничително, то не включва национална правна уредба като разглежданата по главното производство относно изписването на личните и фамилените имена в актовете за гражданско състояние.
- 48 При тези условия трябва да се констатира, че национална правна уредба, която предвижда, че личните и фамилените имена на едно лице могат да се изписват в актовете за гражданско състояние на тази държава само във вид, който спазва правилата за писане на официалния национален език, засяга положение, което не попада в приложното поле на Директива 2000/43.

По третия и четвъртия въпрос

- 49 С тези въпроси, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали членове 18 ДФЕС и 21 ДФЕС допускат компетентните органи на една държава членка да откажат, в изпълнение на национална правна уредба, която предвижда, че личните и фамилните имена на едно лице могат да се изписват в актовете за гражданско състояние на тази държава само във вид, който спазва правилата за писане на официалния национален език, да изменят изписването на личното и фамилното име на едно лице, така че те да трябва да се изписват, като се използват само буквите на националния език, без да се използват диакритични знаци, лигатури или други промени в изписването на буквите от латинската азбука, които се използват на други езици.
- 50 Тези въпроси визират три отделни елемента от делото по главното производство:
- искането на молителката по главното производство, целящо нейното моминско фамилно име и нейното лично име да бъдат изписани в удостоверенията ѝ за раждане и за брак във вид, който спазва полските правила за писане, като това предполага използването на диакритичните знаци, които се използват на този език,
  - искането на молителите по главното производство, целящо фамилното име на молителя по главното производство, добавено към моминското фамилно име на молителката по главното производство и фигуриращо в удостоверението за брак да бъде изписано във вид, спазващ полските правила за писане, и
  - искането на молителя по главното производство, целящо неговите лични имена да бъдат изписани в посоченото удостоверение във вид, спазващ полските правила за писане.

Предварителни бележки по приложимите разпоредби на правото на Съюза

- 51 В самото начало следва да се провери дали, противно на изтъкнатото в частност от литовското и чешкото правителство, положението на молителката по главното производство по отношение на документите за гражданско състояние, издадени от литовските компетентни органи, които са предмет на спора по главното производство, попада в приложното поле на правото на Съюза, и по-конкретно на разпоредбите от Договора относно гражданството на Съюза.
- 52 Що се отнася до удостоверението за раждане, литовското правителство подчертава по-конкретно, че става въпрос за акт за гражданско състояние, издаден за първи път на 14 юни 1977 г., а именно доста преди присъединяването на Република Литва към Съюза. Освен това ставало въпрос за акт, издаден на литовски гражданин от компетентните органи на тази държава членка. Следователно положението на молителката по главното производство по отношение на нейното удостоверение за раждане съставлява чисто вътрешноправно положение. В резултат на това искането за изменение на това удостоверение, подадено от молителката по главното производство, не попада нито *ratione temporis*, нито *ratione materiae* в приложното поле на правото на Съюза, и в частност на разпоредбите относно гражданството на Съюза.
- 53 Във връзка с прилагането *ratione temporis* на последните разпоредби в конкретния случай следва да се отбележи, че делото по главното производство не засяга признаването на права, които произтичат от правото на Съюза, за които се твърди, че са придобити преди присъединяването на Република Литва и влизането в сила по отношение на нея на разпоредбите относно гражданството на Съюза. Това дело е свързано с твърдение за дискриминационно третиране понастоящем или на съществуващо ограничение спрямо гражданин на Съюза (вж. в този смисъл Решение от 11 юли 2002 г. по дело D'Hoop, C-224/98, Recueil, стр. I-6191, точка 24).
- 54 Всъщност молителката по главното производство иска не изменение на нейното удостоверение за раждане с обратна сила, а с цел да се улесни свободно ѝ движение като гражданка на Съюза — тъй като молителката по главното

производство след сключването на брака си с полски гражданин, е установила своето пребиваване в Белгия, където е родила сина си, който има двойно литовско и полско гражданство — литовските компетентни органи да ѝ издадат удостоверение за раждане, в което моминското ѝ фамилно име и личното ѝ име да са вписани във вид, спазващ полските правила за писане.

- 55 Съдът вече е отбелязал, че разпоредбите относно гражданството на Съюза са приложими от влизането им в сила. При това положение следва да се приеме, че те трябва да се прилагат към настоящите последици от положения, породени по-рано (Решение по дело D’Ноор, посочено по-горе, точка 25).
- 56 От това следва, че твърдяната от молителката по главното производство дискриминация или ограничение относно отказа за изменение на изписването на нейното моминско фамилно име и на нейното лично име в удостоверението ѝ за раждане може по принцип да се преценява с оглед на разпоредбите на членове 18 ДФЕС и 21 ДФЕС.
- 57 Въпросът за прилагането *ratione temporis* на разпоредбите относно гражданството на Съюза не се поставя, що се отнася до искането за изменение на удостоверението за брак на молителите по главното производство, издадено на 7 юли 2007 г.
- 58 Колкото до въпроса дали искането за изменение на удостоверенията за раждане и за брак на молителката по главното производство съответства на чисто вътрешноправно положение, което не попада в приложното поле на правото на Съюза, щом става въпрос за актове за гражданско състояние, издадени ѝ от компетентните органи на нейната държава по произход, следва да се отбележи, че както е видно от точка 54 от настоящото решение, молителката по главното производство, която е упражнила правото свободно да се движи и да пребивава, предоставено ѝ пряко от член 21 ДФЕС, желае тези удостоверения да бъдат изменени, за да бъде улеснено упражняването от нея на посоченото право. Тя основава искането си по-конкретно на член 21 ДФЕС, като отбелязва

неудобствата, причинени от факта, че трябва да упражнява предоставените от тези разпоредби права, като използва документи за гражданско състояние, в които фамиленото и личното ѝ име не са изписани в полската им форма и поради това не отразяват естеството на връзката ѝ с молителя по главното производство, и дори със сина ѝ.

- 59 В това отношение следва да се припомни, че член 20 ДФЕС предоставя на всяко лице, което притежава гражданство на държава членка, статута на гражданин на Съюза (вж. по-специално Решение по дело D'Hoор, посочено по-горе, точка 27 и Решение от 8 март 2011 г. по дело Ruiz Zambrano, C-34/09, Сборник, стр. I-1177, точка 40). Молителката по главното производство, която притежава гражданството на държава — членка на Съюза, се ползва от този статут.
- 60 Признавайки значението, което придава първичното право на статута на гражданин на Съюза, Съдът нееднократно е отбелязвал, че този статут е предвиден да бъде основният статут на гражданите на държавите членки (вж. Решение от 17 септември 2002 г. по дело Baumbast и R, C-413/99, Recueil, стр. I-7091, точка 82, Решение от 2 март 2010 г. по дело Rottmann, C-135/08, Сборник, стр. I-1449, точки 43 и 56, както и Решение по дело Ruiz Zambrano, посочено по-горе, точка 41).
- 61 Този статут позволява на тези от гражданите, които се намират в същото положение, да получат в приложното поле *ratione materiae* на Договора, независимо от гражданството им и без да се засягат изрично предвидените в това отношение изключения, същото правно третиране (вж. по-специално Решение от 20 септември 2001 г. по дело Grzelczyk, C-184/99, Recueil, стр. I-16193, точка 31).
- 62 Сред положенията, попадащи в приложното поле *ratione materiae* на правото на Съюза, се числят тези, свързани с упражняването на основните свободи, гарантирани от Договора, и по-специално свързаните със свободата на движение и на пребиваване на територията на държавите членки, предвидена в член 21 ДФЕС (вж. посочените по-горе Решение по дело Grzelczyk, точка 33 и Решение по дело D'Hoор, точка 29).

- 63 Въпреки че съгласно действащото право на Съюза правилата, уреждащи изписването в актовете за гражданско състояние на личното и фамилното име на лицата, са от компетентността на държавите членки, последните все пак трябва при упражняване на тази компетентност да спазват правото на Съюза и особено разпоредбите на договора относно свободата, призната на всеки гражданин на Съюза, да се движи и да пребивава на територията на държавите членки (вж. в този смисъл Решение от 2 октомври 2003 г. по дело Garcia Avello, C-148/02, Recueil, стр. I-11613, точки 25 и 26, Решение от 14 октомври 2008 г. по дело Grunkin и Paul, C-353/06, Сборник, стр. I-7639, точка 16, както и Решение от 22 декември 2010 г. по дело Sayn-Wittgenstein, C-208/09, Сборник, стр. I-13693, точки 38 и 39).
- 64 В делото по главното производство е безспорно, че и двамата молители по главното производство, в качеството си на граждани на Съюза, са упражнили своята свобода да се движат и да пребивават в държави членки, различни от техните държави членки по произход.
- 65 Тъй като член 21 ДФЕС включва не само правото свободно да се движат и да пребивават на територията на държавите членки, но също така, както е видно от точки 61 и 62 от настоящото решение и както Комисията изтъква в становището си, и забрана на всяка форма на дискриминация, упражнявана на основание гражданство, трябва с оглед на тази разпоредба да се разгледа отказът от страна на органите на държава членка да изменят актовете за гражданско състояние при обстоятелства като разглежданите по главното производство.

По наличието на ограничение на свободното движение

- 66 В самото начало следва да се отбележи, че личното и фамилното име на едно лице е конститутивен елемент на неговата самоличност и личен живот, чиято защита е предвидена в член 7 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и в член 8 от Европейската конвенция за защита на правата

на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. Макар в член 8 от тази конвенция да не се споменават изрично личното и фамилното име, те несъмнено засягат личния и семейния живот на лицето, тъй като са начин за лично самоопределяне и указват връзката с дадено семейство (вж. по-специално Решение по дело Sayn-Wittgenstein, посочено по-горе, точка 52 и цитираната съдебна практика).

67 Доколкото във всички държави членки на гражданин на Съюза следва да бъде признато същото правно третиране като това, предоставено на гражданите на тези държави членки, които се намират в същото положение, би било несъвместимо с правото на свободно движение в държавата членка, на която лицето е гражданин, спрямо него да се прилага по-неблагоприятно третиране от това, от което то би се ползвало, ако не беше използвало предоставените от Договора облекчения в областта на движението (Решение по дело D'Hoор, посочено по-горе, точка 30).

68 Всъщност Съдът вече е отбелязвал, че национална правна уредба, с която някои граждани на съответната държава се поставят в по-неблагоприятно положение единствено поради факта че са упражнили правото си на свободно движение и пребиваване в друга държава членка, представлява ограничение на свободите, признати на всеки гражданин на Съюза с член 21, параграф 1 ДФЕС (вж. по-специално посочените по-горе Решение по дело Grunkin и Paul, точка 21, както и Решение по дело Sayn-Wittgenstein, точка 53).

69 Що се отнася, на първо място, до искането на молителката по главното производство да измени своето лично име и своето моминско фамилно име в удостоверенията си за раждане и за брак, издадени от службата по гражданско състояние на Вилнюс, следва да се отбележи, че когато гражданин на Съюза се премества в друга държава членка и се жени впоследствие за гражданин на тази друга държава, фактът, че предбрачното фамилно име и личното име на този гражданин могат да бъдат изменени и изписани в актовете за гражданско състояние на държавата членка по произход на същия само с буквите на езика на последната държава членка, не би могъл да съставлява по-неблагоприятно третиране от това, от което той се ползва, преди да използва предоставените от Договора облекчения в областта на свободното движение на хора.

- 70 Следователно липсата на подобно право не може да разубеди гражданина на Съюза да упражнява правата на движение, признати с член 21 ДФЕС, и доколкото това е така, не съставлява ограничение. Действително, във всички документи, издадени на молителката по главното производство от литовските компетентни органи и които са предмет на спора по главното производство, вписаните при раждането лично име и моминско фамилно име са изписани еднообразно, така че не съществува ограничение на упражняването на посочените права.
- 71 От това следва, че член 21 ДФЕС допуска компетентните органи на държава членка да откажат, в изпълнение на национална правна уредба, предвиждаща, че личните и фамилните имена на едно лице могат да се изписват в актовете за гражданско състояние на тази държава само във вид, който спазва правилата за писане на официалния национален език, да изменят предбрачното фамилно име на един от своите граждани и личното име на същия, когато те са записани при раждането в съответствие с посочената правна уредба.
- 72 Що се отнася, на второ място, до исканията на молителите по главното производство за изменение, във връзка с добавянето в удостоверението за брак на фамилното име на съпруга към моминското фамилно име на молителката по главното производство, следва да се припомни, че това добавяне е извършено по изрично искане на молителите по главното производство в съответствие с действащата литовска правна уредба.
- 73 Множество действия от ежедневието, както в публичната, така и в частната сфера, изискват доказване на самоличността и впрочем, когато става дума за семейство, доказване на естеството на семейните връзки, съществуващи между различните членове на същото. Всъщност двойка от граждани на Съюза като тази по главното производство, която пребивава и работи в държава членка, различна от техните държави членки по произход, трябва съгласно разпоредбите на Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви

64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, стр. 77 и поправки в ОВ L 229, 2004 г., стр. 35, ОВ L 197, стр. 34, както и в ОВ L 204, 2007 г., стр. 28; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56) да бъде в състояние да докаже връзката, която съществува между тях.

- 74 Безспорно различните начини за изписване на личното и на моминското фамилно име на молителката по главното производство в документите за гражданско състояние, издадени от литовските и полските органи, произтичат от съзнателен избор от нейна страна и не съставляват като такива ограничение на нейното право на свободно движение и пребиваване. Същевременно не би могло да се изключи, че обстоятелството, че в удостоверението за брак фамилното име на нейния съпруг е добавено към нейното моминско фамилно име във вид, който не съответства на фамилното име на същия, както е записано в неговата държава членка по произход, нито впрочем както е вписано, за молителя по главното производство в същото удостоверение за брак, може да е от естество да породи неудобства за заинтересуваните лица.
- 75 Действително подобни неудобства биха могли да се породят от различното изписване на едно и също фамилно име, приложено към две лица от същата двойка (вж. в този смисъл Решение по дело Garcia Avello, посочено по-горе, точка 36, както и Решение по дело Sayn-Wittgenstein, посочено по-горе, точки 55 и 66).
- 76 Според практиката на Съда обаче, за да съставлява ограничение на признатите в член 21 ДФЕС свободи, отказът за изменение на общото фамилно име на молителите по главното производство по силата на разглежданата национална правна уредба трябва да е от естество да породи за заинтересуваните лица „сериозни неудобства“ от административен, професионален и частен характер (вж. в този смисъл Решение по дело Garcia Avello, посочено по-горе, точка 36, Решение по дело Grunkin и Paul, посочено по-горе, точки 23—28, както и Решение по дело Sayn-Wittgenstein, точки 67, 69 и 70).

- 77 При това положение запитващата юрисдикция трябва да определи дали съществува конкретен риск за семейство като това на молителите по главното производство, поради отказа на компетентните органи да трансформират, при писането на фамилното име на един от членовете на това семейство, буквата „V“ в „W“, да се наложи да разсейват съмнения относно самоличността си, както и относно автентичността на документите, които представят. Ако при обстоятелствата в конкретния случай посоченият отказ предполага възможността да се постави под въпрос истинността на данните, съдържащи се в тези документи, и да се постави под съмнение самоличността на това семейство и връзката, която съществува между неговите членове, това би могло да има важни последици във връзка, наред с останалото, с упражняването на правото на пребиваване, предоставено пряко от член 21 ДФЕС (вж. в този смисъл и Решение по дело Garcia Avello, посочено по-горе, точка 36 и Решение по дело Sayn-Wittgenstein, точки 55 и 66—70).
- 78 Следователно запитващата юрисдикция трябва да определи дали отказът на компетентните органи на държава членка да изменят, в изпълнение на национална правна уредба, удостоверението за брак на двойка от граждани на Съюза с цел общото за двамата съпрузи фамилно име да бъде изписано, от една страна, еднакво, и от друга страна, във вид, верен на правилата за писане на държавата членка по произход на съпруга, чието фамилно име се разглежда, е от естество да породи за заинтересуваните лица сериозни неудобства от административен, професионален и частен характер. Ако случаят е такъв, става въпрос за ограничение на свободите, признати от член 21 ДФЕС на всеки гражданин на Съюза.
- 79 Що се отнася, на трето място, до искането на молителя по главното производство, целящо неговите лични имена да бъдат изписани в удостоверението за брак, издадено от службата по гражданско състояние на Вилнюс във вид, който спазва полските правила за писане, а именно „Łukasz Paweł“, следва да се припомни, че тези лични имена са изписани в посоченото удостоверение за брак във вида „Lukasz Paweł“. Разликата между гореспомнатите отбелязвания се състои в пропускането на диакритичните знаци, които не се използват на литовски език.

80 В това отношение молителят по главното производство и полското правителство изтъкват, че всяко изменение от органите на държава членка на оригиналния правопис на личното или фамилното име на едно лице, фигуриращо в актовете за гражданско състояние, издадени от органите на държавата членка по произход на същото, може да има вредни последици, независимо дали изменението се състои в ново изписване на разглежданото лично и/или фамилно име, или произтича само от неизползването на диакритичните знаци в тези имена. Всъщност произношението на личното и/или фамилното име би могло да бъде засегнато от това, както и при неизползването на диакритичен знак би могло в някои случаи да се създаде друго име.

81 Същевременно, както изтъква генералният адвокат в точка 96 от своето заключение, в множество действия в ежедневието диакритичните знаци често се пропускат поради технически причини като тези, свързани по-конкретно с обективните ограничения, присъщи на някои информатизирани системи. Освен това за лице, което не владее чужд език, значението на диакритичните знаци често е непознато и то дори не ги забелязва. Следователно няма особена вероятност пропускането на такива знаци само по себе си да доведе за засегнатото лице до реални и сериозни неудобства по смисъла на съдебната практика, посочена в точка 76 от настоящото решение, от естество да породи съмнения относно неговата самоличност, както и относно автентичността на документите, които то представя или истинността на съдържащите се в тях данни.

82 От това следва, че отказът на компетентните органи на държава членка, в изпълнение на приложимата национална правна уредба, да изменят удостоверението за брак на гражданин на Съюза, гражданин на друга държава членка, с цел личните имена на посочения гражданин да бъдат изписани в това удостоверение с диакритични знаци, както са били изписани в актовете за гражданско състояние, издадени от неговата държава членка по произход, и във вид, който спазва правилата за писане на официалния национален език на последната държава, не съставлява, в положение като разглежданото по главното производство, ограничение на свободите, признати в член 21 ДФЕС на всеки гражданин на Съюза.

По обосноваността на ограничение на свободата на движение и пребиваване на гражданите на Съюза

- 83 В случай че запитващата юрисдикция приеме, че отказът за изменение на общото фамилно име на молителите по главното производство съставлява ограничение на член 21 ДФЕС, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика ограничение на свободното движение на лицата би могло да бъде обосновано само ако се основава на обективни съображения и е пропорционално на легитимно преследваната от националното право цел (вж. по-специално Решение по дело Grunkin и Paul, посочено по-горе, точка 29, както и Решение по дело Sayn-Wittgenstein, посочено по-горе, точка 81).
- 84 Според някои от правителствата, представили становища пред Съда, е легитимно за държава членка да бди над закрилата на официалния национален език с цел съхраняване на националното единство и запазване на социалното сближаване. Литовското правителство подчертава по-конкретно, че литовският език е конституционна ценност, която съхранява националната идентичност, допринася за интеграцията на гражданите, гарантира изразяването на националния суверенитет, държавната цялост, както и правилното функциониране на държавните служби и местните власти.
- 85 В това отношение следва да се отбележи, че разпоредбите на правото на Съюза допускат приемането на политика, която цели защитата и насърчаването на езика на една държава членка, който е едновременно национален език и първи официален език (вж. Решение 28 ноември 1989 г. по дело Groener, C-379/87, Recueil, стр. 3967, точка 19).
- 86 Всъщност съгласно член 3, параграф 3, четвърта алинея ДЕС, както и член 22 от Хартата на основните права на Европейския съюз, Съюзът зачита богатството на своето културно и езиково многообразие. Съгласно член 4, параграф 2 ДЕС Съюзът зачита също така националната идентичност на своите държави членки, част от която е закрилата на официалния национален език на държавата.

- 87 От това следва, че целта, преследвана от национална правна уредба като разглежданата по главното производство, насочена към защита на официалния национален език чрез налагането на предвидените от този език правила за писане, съставлява по принцип легитимна цел, която може да обоснове ограничения на правата на свободно движение и пребиваване, предвидени в член 21 ДФЕС, и може да бъде взета предвид при претеглянето на легитимните интереси и посочените права, признати от правото на Съюза.
- 88 Същевременно мерки, с които се ограничава основна свобода като предвидената в член 21 ДФЕС, могат да се обосноват само с обективни съображения и единствено ако са необходими за защита на интересите, които целят да гарантират, и доколкото тези цели не могат да бъдат постигнати с по-малко ограничителни мерки (вж. Решение по дело Sayn-Wittgenstein, посочено по-горе, точка 90 и цитираната съдебна практика).
- 89 Както произтича от точка 66 от настоящото решение, фамилното име на едно лице е конститутивен елемент на неговата самоличност и личен живот, чиято защита е предвидена в член 7 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и в член 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи.
- 90 Освен това в рамките на правото на Съюза е признато значението на осигуряването на защита на семейния живот на гражданите на Съюза с цел да се отстранят пречките пред упражняването на основните свободи, гарантирани от Договора (вж. Решение от 29 април 2004 г. по дело Orfanopoulos и Oliveri, C-482/01 и C-493/01, Recueil, стр. I-5257, точка 98).
- 91 Ако се установи, че отказът за изменение на общото фамилно име на разглежданата по главното производство двойка от граждани на Съюза поражда сериозни неудобства от административен, професионален и частен характер спрямо тях и/или спрямо семейството им, запитващата юрисдикция трябва да определи дали подобен отказ зачита справедливо равновесие между наличните интереси, а именно, от една страна, правото на молителите по главното производство на

зачитане на правото им на личен и семеен живот, както и от друга страна, легитимната закрила от засегнатата държава членка на нейния официален национален език и на нейните традиции.

- 92 Що се отнася до трансформирането в удостоверението за брак на полското фамилно име „Wardyn“ във „Vardyn“, несъразмерният характер на отказа, противопоставен от службата по гражданско състояние на Вилнюс на исканията за изменения, направени от молителите по главното производство в това отношение, би могъл евентуално да произтича от факта, че тази служба е изписала посоченото име, що се отнася до молителя по главното производство, в същото удостоверение, спазвайки разглежданите полски правила за писане.
- 93 Следва впрочем да се констатира, че според представените на Съда данни фамилните имена на гражданите на останалите държави членки могат да се изписват в Литва, като се използват букви от латинската азбука, които не съществуват в литовската азбука. Обстоятелството, че в удостоверението за брак фамилното име на молителя по главното производство започва с буквата „W“, която не съществува в литовската азбука, е доказателство за това.
- 94 С оглед на гореизложеното на поставения трети и четвърти въпрос трябва да се отговори, че член 21 ДФЕС следва да се тълкува в смисъл, че:
- допуска компетентните органи на една държава членка да откажат, в изпълнение на национална правна уредба, която предвижда, че личните и фамилните имена на едно лице могат да се изписват в актовете за гражданско състояние на тази държава само във вид, който спазва правилата за писане на официалния национален език, да изменят в удостоверенията за раждане и за брак на свой гражданин личното и фамилното име на същия според правилата за писане на друга държава членка,

- допуска компетентните органи на една държава членка да откажат, при обстоятелства като разглежданите по главното производство и в изпълнение на същата тази правна уредба, да изменят общото фамилно име на брачна двойка от граждани на Съюза, както фигурира в актовете за гражданско състояние, издадени от държавата членка по произход на един от тези граждани, във вид, който спазва правилата за писане на последната държава, при условие че този отказ не поражда за посочените граждани на Съюза сериозни неудобства от административен, професионален и частен характер, което трябва да се определи от запитващата юрисдикция. Ако случаят е такъв, тази юрисдикция трябва да провери и дали отказът за изменение е необходим за защита на интересите, които националната правна уредба цели да гарантира и е пропорционален на легитимно преследваната цел,

- допуска компетентните органи на една държава членка да откажат, при обстоятелства като разглежданите по главното производство и в изпълнение на същата тази правна уредба, да изменят удостоверението за брак на гражданин на Съюза, гражданин на друга държава членка, с цел личните имена на посочения гражданин да бъдат изписани в това удостоверение с диакритични знаци, както са били изписани в актовете за гражданско състояние, издадени от неговата държава членка по произход, и във вид, който спазва правилата за писане на официалния национален език на последната държава.

По съдебните разноски

- ⁹⁵ С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) Национална правна уредба, която предвижда, че личното и фамилното име на едно лице могат да бъдат изписвани в актовете за гражданско състояние на тази държава само във вид, който спазва правилата за писане на официалния национален език, засяга положение, което не попада в приложното поле на Директива 2000/43/ЕО на Съвета от 29 юни 2000 година относно прилагане на принципа на равно третиране на лица без разлика на расата или етническия произход.

2) Член 21 ДФЕС следва да се тълкува в смисъл, че:

— допуска компетентните органи на една държава членка да откажат, в изпълнение на национална правна уредба, която предвижда, че личните и фамилните имена на едно лице могат да се изписват в актовете за гражданско състояние на тази държава само във вид, който спазва правилата за писане на официалния национален език, да изменят в удостоверенията за раждане и за брак на свой гражданин личното и фамилното име на същия според правилата за писане на друга държава членка,

— допуска компетентните органи на една държава членка да откажат, при обстоятелства като разглежданите по главното производство и в изпълнение на същата тази правна уредба, да изменят общото фамилно име на брачна двойка от граждани на Съюза, както фигурира в актовете за гражданско състояние, издадени от държавата членка по произход на един от тези граждани, във вид, който спазва правилата за писане на последната държава, при условие че този отказ не поражда за посочените граждани на Съюза сериозни неудобства от административен, професионален и частен характер, което трябва да се определи от запитващата юрисдикция. Ако случаят е такъв,

тази юрисдикция трябва да провери и дали отказът за изменение е необходим за защита на интересите, които националната правна уредба цели да гарантира и е пропорционален на легитимно преследваната цел,

- **допуска компетентните органи на една държава членка да откажат, при обстоятелства като разглежданите по главното производство и в изпълнение на същата тази правна уредба, да изменят удостоверение за брак на гражданин на Съюза, гражданин на друга държава членка, с цел личните имена на посочения гражданин да бъдат изписани в това удостоверение с диакритични знаци, както са били изписани в актовете за гражданско състояние, издадени от неговата държава членка по произход, и във вид, който спазва правилата за писане на официалния национален език на последната държава.**

Подписи